

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. εἰς Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΑ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λουσῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβλά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ Ἐντυπώσεις. ΚΕ'. Μαρτίου. Αὐτοκτόνοι. Οἱ ἀδελ-
φοὶ τῶν σαλονιῶν. — Ἡ καταραμένη μέρα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβι-
τσάνου). — Μία ὥρα εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἡ νυφούλα (ὑπὸ κ. Κρυ-
σταλλίας Χρυσοβέργη). — Ὁ θάνατος μικροῦ παιδιοῦ (ὑπὸ δος Εἰρή-
νης Νικολαΐδου). — Τιμολέων Φιλήμων. — Φιλολογικὰ Ἀναγνώσματα.
— Γυναικεῖος Κόσμος. — Φιλανθρωπία. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιή-
σεις — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Τὸ σημερινὸν γράμμα μου φοβοῦμαι ὅτι θὰ ὁμοιάζῃ μὲ
μοιρολόϊ, τόσον μελαγχολικὴ εἶμαι καὶ τόσον μέγαν πό-
νον αἰσθάνομαι νὰ πλημμυρῇ τὴν ψυχὴν μου· πόνον τόσον
ὀδυνηρότερον, τόσον μεγαλότερον, ὅσον πείθομαι ὅτι τὸ κακὸν
τὸ ὅποιον τὸν προξενεῖ εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια δύσκολα
θεραπεύονται.

Θὰ ὑποθέσῃς ἴσως ὅτι ἔχασα προσφιλεῖ, ἀγαπημένον συγ-
γενεῖ ἢ ὅτι ἄλλη παραπλησία συμφορὰ μὲ βλαστάνει. "Ὅχι·
ὅλοι οἱ ἰδικοί μου εἶναι καλὰ καὶ οἱ φίλοι μου ἀκόμη καλλί-
τερα. Ἄλλ' ὅλη μου αὐτὴ ἡ λύπη, ὅλη μου αὐτὴ ἡ μαύρη
ἀπελπισία ἀπορρέει ἀπὸ μίαν μεγάλην ἑορτὴν, ἀπὸ μίαν
ἀληθῆ πανηγυρίν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν ἔλειψαν οὔτε τὰ μου-
σικὰ ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια, οὔτε οἱ χαρμῶσοι κανονιοβολι-
σμοί, οὔτε αἱ σημαῖαι, οὔτε τὰ ἄνθη, τὰ σύμβολα αὐτὰ τῆς
μεγάλης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐωρτάζομεν τὴν 25ὴν Μαρ-
τίου. Ἡ πύλις μας εἶχε στολισθῆ μὲ τὰ πολύχροα στολί-
σματα τῶν σημαίων, τῶν συμβόλων αὐτῶν τοῦ ἐθνικοῦ κύ-
ρους καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν. Καὶ ἐκυμάτιζον ὑπε-

ρήφανοι εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα τῶν κεντρικωτέ-
ρων ἀρτηριῶν τῆς πόλεως οἱ μετὰξιν οὗτοι συμβολικοὶ στο-
λισμοὶ μὲ τὰ χρώματά των τὰ ζωηρά, μὲ τὰς γραμμὰς των
τὰς ἀπλᾶς, διχτυποῦντες εἰς μίαν ἀπλοὺν στάτην τῶν χρωμά-
μάτων σύζευξιν τὴν ἱστορίαν ὀλόκληρον ἐκάστου λαοῦ.

Δὲν εἰζεύρω τί βάρος ἐπίεσε τὸ στήθος μου, τί πόνος ὀξὺς
διεπέρασε τὴν ψυχὴν μου εὐθὺς ὡς ἀντίκρουσα τὴν γαλανὴν
μας σημαίαν, πρωτοστατοῦσαν, οὕτως εἶπεν, εἰς ὄλην αὐτὴν
τὴν πανηγυρικὴν διακόσμησην τῆς ἑορτῆς. Ἡ σημαία μας
αὐτὴ, τίμιον καὶ ἄγνον σύμβολον τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς
μας, δανεισθεῖσα τὸ γαλανὸν χρῶμά της ἀπὸ τὴν θάλασσαν
μας, τὴν ὅποιαν ἐδόξασαν οἱ πατέρες μας τῆς χθὲς καὶ οἱ
πατέρες μας τοῦ προαιωνίου παρελθόντος καὶ τὸ λευκὸν της
ἀπὸ τὰ λευκά, τὰ ἄγνά, τὰ αἰώνια καὶ ἀθάνατα μνημεῖα
τῆς Τέχνης, τὰ ὅποια διετήρησαν ζωντανὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ
μεγάλου πολιτισμοῦ μας· τὴν σημαίαν μας αὐτὴν, τὴν
ὅποιαν μὲ τὸ σύμβολον τῆς ἰδανικωτέρας τῶν θρησκειῶν
ἐστόλισαν οἱ πατέρες μου, ἔβλεπον σήμερον ταπεινωμένην,
ἄλλον, ἀπλοῦν καὶ ἄσημον ράκος, τοῦ ὁποίου οὔτε τὸν συμ-
βολισμόν ἐνόησαμεν, οὔτε τὸ κύρος ἐτιμήσαμεν, οὔτε τὴν
ὕβριν καὶ τὴν ταπείνωσιν ἠσθάνθημεν καὶ ἐπενθήσαμεν. Καὶ
ὡσεὶ μὴ ἤρκει ὁ ἐξευτελισμὸς εἰς τὸν ὅποσον ἡ μωρία καὶ
ἡ ἀθλιότης μας ὑπέβλεπε τὸ λάβρον αὐτὸ τοῦ τιμημένου
παρελθόντος μας, ὡσεὶ μὴ ἤρκει ἡ μαύρη κηλὶς μὲ τὴν
ὅποιαν ἐστιγματίσαμεν τὰ ὠρατὰ καὶ ἄδολα χρώματά της
μὲ τὸν τελευταῖον πόλεμόν μας, ὡσεὶ μὴ ἐνόησαμεν ὅτι
σήμερον διερμηνεύει τὴν ἐντροπὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ
τὸν πόνον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μᾶς τὴν παρέδωκαν ἄγνην καὶ
ἐνδοξον, τὴν ὑψώσαμεν εἰς ἐνδειξιν χαρᾶς καὶ ἑορτῆς, εἰς
πανηγυρισμὸν τῆς ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας, τὴν ὅποιαν δοῦλοὶ
οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν ἐχαιρέτισαν.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἐνεθυμήθην μίαν γαλλικὴν σημαίαν

καί στέφνα από νεκρολούουδα, σκεπασμένα δλα από μαύρα κρέπια πρό τών ποδών τών ἀγαλμάτων, τών ἀναπαριστώντων εις τήν πλατεϊάν τῆς Ὁμοιοῦς τῆς γαλλικῆς Πρωτεύουσης τήν Ἀλσατίαν καί τήν Λωρρίνην.

Καί ἐνόμισα ὅτι ἡ σημαία μας σήμερα, ὅτε ὁ ἐχθρός κατέχει τήν πλουσιωτέραν μας ἐπαρχίαν, τό πολύ, πολύ ἡμποροῦσε νά ὑψωθῆ μεσίστις ἐπὶ τών ναῶν μας καί παντοῦ εἰς ὅλον τό κράτος νά ψαλοῦν μνημόσυνα ὄχι μόνον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν εἰς τόν τελευταῖόν μας πόλεμον, ἀλλ' ἐκείνων, οἵτινες μᾶς παρέδωκαν πατρίδα ἐλευθέρην, ὑψώσαντες κατὰ τήν ἀγίαν αὐτήν ἡμέραν τήν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας. Καί τήν σημαίαν ἐκείνην τήν μεσίστιον θά ἐβλέπομεν μέ δακρυτέμενα βλέμματα καί μέ συντριβήν ψυχῆς καί θά ὠρμιζόμεθα ἐπ' αὐτῆς ὄλα καί ὄλοι μας ὅτι θά ἀπεπλύναμεν τό μαῦρον στίγμα, μέ τό ὅποιον τήν ἐστιγματίσαμεν καί ὅτι ἀγνήν καί ἀξίαν τῆς ἡμέρας αὐτῆς θά τήν παρεδίδαμεν εἰς τὰ τέκνα μας.

Ἄλλ' ἡμεῖς, φίλη μου, οὔτε κἄν ἠθελήθημεν τήν παρατοίνην τῆς ἐπιδεικτικῆς τελέσεως τῆς πανηγύρεως αὐτῆς. Οὔτε κἄν ἐνόησαμεν ὅτι δέν ἐπιτρέπεται εἰς λαόν ἠττηθέντα καί ἐπακροῦντα τόν ἔλεον τών ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἵνα πληρώσῃ εἰς τόν ἐχθρόν τὰ λύτρα τοῦ πολέμου του, νά τελῆ πανηγύρεις καί ἑορτάς καί νά διοργανώη ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ καί χαρᾶς καί νά ἐκθέτῃ τό σύμβολον αὐτό τῆς τιμῆς καί ἀνεξαρτησίας τοῦ ἀκρωτηριασμένου καί ψαλιδισμένου καί κηλιδωμένου εἰς ἐνδειξίν χαροποιᾶς ἑορτῆς. Ἡμεῖς δέν ἐνόησαμεν ὅτι αἱ ἐλευθερίαί μας ἐμειώθησαν, ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία μας ὡς ἔθνος κατηργήθη, ὅτι ἐδείχθημεν ἀνάξιοι χειραφετήσεως καί ὅτι ὑπό τήν κηδεμονίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σώζουσι διὰ τῆς συνδρομῆς των τήν ὑποδουλωθεῖσαν χώραν μας, θά ζήσωμεν ἐπὶ μακρὰν σειράν ἐτῶν ζωὴν ταπεινὴν, ζωὴν λαοῦ ἀναξίου τών ἐλευθεριῶν, ἃς μέ τόσας θυσίας αἵματος καί πλούτου οἱ πατέρες μας ἐκληροδότησαν.

Ἴδου διατί ἐμελαγχόλησα τόσον τὰς ἡμέρας αὐτάς καί ἡ ψυχὴ μου κλαίει· διότι ἀπώλεσα τήν ἐλπίδα ὅτι ἐπὶ τέλους θά αἰσθανθῶμεν τήν θέσιν μας καί θά συνεισθῶμεν.

Αὐτοκτόνοι

Εἶναι λέξις σημαίνουσα ἀνταντιρρητικῶς παραφροσύνην ἢ αὐτοκτονίαν, παραφροσύνην ἐπιπολιζοῦσαν ἀτυχῶς εἰς τό φύλόν μας εἰς βλαβερὸν ἐπικίνδυνον εἰς βλαβερὸν ἀπελπιστικόν. Εἶναι ἀσθένεια ἐνδημικὴ πλέον, προδίδουσα βεβχίως ἐκφυλισμὸν τῆς γυναικός, τὸν ὅποιον οἱ ἀπλούστεροι χαρακτηρίζουσι ὡς εὐαίσθησιν καί κακῶς ἐνοουμένην φιλοτιμίαν.

Πρέπει ἐν τούτοις νά παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπαιτεῖται μεγάλη δόσις αὐταπαρηγήσεως καί μεγαλητέρα ἀκόμη δόσις ἀπελπισίας, ἵνα μία κόρη νέα καί ὑγιὴς ἀποφασίσῃ νά θέσῃ τέρμα εἰς τήν ζωὴν τῆς. Διὰ νά ἔχῃ δὲ τό κακὸν τοῦτο γενικευθῆ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, πρέπει νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ κύκλος, εἰς τὸν ὅποιον ζῆ καί ἀναπνέει ἡ νεότης σήμερα εἶναι μολυσμένος καί ὅτι οἱ νόμοι οἱ ὅποιοι διέπουν τήν ἀνατροφὴν καί τύχην τῆς γυναικός ἐν γένει, εἶναι πολὺ ἀτελεῖς, ὥστε ὄχι μόνον νά μὴ προφυλάττουν, ἀλλὰ καί μάλιστα νά ὠθοῦν ἀκατασχέτως τήν γυναῖκα πρὸς τό ἀπηλπισμένον αὐτὸ διάβημα.

Ἡθέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ, διότι τὴν ἔδειρεν ὁ ἀδελφός της. Καί ὁ ἀδελφός της τὴν ἔδειρε, διότι ἀφῆκε νὰ χαθῆ ὁ σκύλλος του. Ἴδου καί πάλιν τό μέγα ζήτημα τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ φυσικῶς ἰσχυροτέρου, ἰδού καί πάλιν ἡ κατὰ χρῆσιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν δυνατῶν μυῶνων, ἰδού καί πάλιν τό αἰώνιον ζήτημα τῆς καταπιεζομένης γυναικός καί ὡς κόρης καί ὡς συζύγου καί ὡς μητρός. Σὺ, ἡ ὅποια δέν ἐξήσες ποτε ἐδῶ, θά παραξενεύεσαι βεβχίως, βλέπουσα εἰς τὰ κοινωνικὰ διάφορα τῶν ἐφημερίδων μας τό κράτος τό κυριαρχικόν, τό ὅποιον ἐξασκεῖ ἐξαιρετικῶς εἰς τήν Ἑλλάδα ὁ ἀδελφός ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς, Ἡ ἀδελφὴ πρξεστράπη. Ἴδου ὠπλισμένη ἡ χεὶρ τοῦ ἀδελφοῦ ἀφαιρεῖ τήν ζωὴν τῆς δυστυχοῦς, τῆς κοινωνίας ἠθικῶς ἐπικροτούσης εἰς τό ἀδελφοκτόνον κατόρθωμα. Ἡ ἀδελφὴ πρῆκουσεν ἀπλῶς. Ὁ ἀδελφός μέ τήν βραχίονα ῥάβδον καί τήν βαρυτέραν ἀκόμη γλωσσάν συντριβέει μέ τὰ κόκκαλα καί τήν ψυχὴν τῆς πτωχῆς κόρης. Ἡ ἀδελφὴ τέλος ἐζήτησε καί αὐτὴ νά διεκδικήσῃ ὡς τό ἐλάχιστον ἔντομον τήν ἐλευθέραν θέσιν τῆς ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ὁ ἀδελφός ἀμείλικτος τὴν ὑποβάλλει εἰς τὴν ἰδίαν τυραννικὴν θέλησιν. Ἡ ἀδελφὴ λοιπὸν ζῆ ὑπάρχει, ἀναπνέει, σκέπτεται, δρᾷ, ἀποφασίζει περὶ τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος, ὅπως ὁ ἀδελφός θέλει, ὅπως ὁ ἀδελφός ἐνοεῖ, ὅπως ὁ ἀδελφός διατάσσει. Ὁπου ὑπάρχει ἀδελφός, ἡ γνώμη τῶν γονέων ὑποκαθίσταται εἰς τὴν ἰδικὴν του, τὰ δικαιώματα αὐτῶν, κατὰ τό πολύ, ἐκμηδενίζονται.

Διὰ σέ καί δι' ὅλους τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι δέν ἐμελέτησαν τὰ ἦθη καί τὰ ἔθιμά μας, βεβχίως τό πρᾶγμα φαίνεται παράδοξον, ἔκτροπον καί ἐντελῶς ἀδικαιολόγητον. Δι' ἡμᾶς ὅμως τοὺς ἐγκαυχωμένους διὰ τὰ πολύτιμα ἦθη μας, διὰ τὰς ἱεράς, — ὡς τὰς ὀνομάζομεν — ἀρχάς καί παραδόσεις μας, δι' ἡμᾶς, τό πρᾶγμα εἶναι φυσικώτατον. Ὁ ἀδελφός ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθῆ, θεωρεῖται ὡς ὁ διάδοχος τοῦ πατρός, ὄχι μόνον κατ' ὄνομα, ἀλλὰ καί κατ' οὐσίαν. Εἶναι ὁ μέλλων προστάτης τῆς οικογενείας, τὸν ὅποιον καί πάλιν τὰ ἅγια ἦθη μας καταδικάζουσι νά ἐργάζεται, ὄχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὄχι διὰ τό μέλλον του, ὄχι διὰ τὴν εὐτυχίαν του, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀδελφάς του. Ἐὰν ὁ πατήρ ἀποθάνῃ ἢ εἶναι ἀνίκανος νά ἐργασθῆ, ὁ ἀδελφός εἶναι ὑποχρεωμένος νά συντηρῇ τὰς ἀδελφάς του, νά τὰς προικίσῃ, νά τὰς ὑπανδρεύῃ, θυσιάζων τὴν ἰδικὴν του εὐτυχίαν, τὴν ἰδικὴν του ἀποκατάστασιν, τὸ ἰδικόν του μέλλον εἰς τό κατῆκον τοῦτο.

Φυσικὸν λοιπὸν καί ἐντελῶς ἀνθρώπινον εἶναι νά μεταχειρίζεται μετὰ παιᾶς τινος σκληρότητος τὴν ἀδελφὴν ὁ ἀδελφός, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι τό πρόσκομμα τῆς εὐτυχίας του, αὐτὴ ὁ ἐπιβάτης, ὁ ὅποιος ἐπὶ ἔτη κάθηται ἐπὶ τοῦ στήθους του καί τοῦ ἀφαιρεῖ τό δικαίωμα νά ἀναπνέῃ καί αὐτὸς ἐλευθερὰ, νά ὑποτάσσεται εἰς τῆς καρδιάς του τοὺς παλμούς, νά ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἀνθρώπινον προορισμὸν του καί ὡς ἀνθρώπος καί ὡς πολίτης. Ἀφοῦ αὐτὸς ἐργάζεται καί μέ τὸν ἰδρωτὰ του τρέφει καί ἐνδύει καί προικίζει καί ὑπανδρεύει, δέν εἶναι φυσικὸν νά ἐξασκῆ κυριαρχικὰ δικαιώματα, νά ἀπαιτῆ τυφλὴν εἰς τὰ νεύματά του ὑποταγήν, νά οἰκειοποιῆται μετὰ τῶν καθηκόντων καί ὑποχρεώσεων, ἃς ἡ κοινωνία τοῦ ἐπιβάλλει καί ἴσην ἐξουσίαν καί ἴσην ἀπολυταρχίαν;

Τώρα φυσικώτατα συμβαίνει νά γίνεται κατὰ χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀδελφοῦ, νά ἐπεκτείνεται ἡ κυριαρχία αὐτὴ καί εἰς τοὺς ἀδελφούς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι οὐδὲν καθῆκον ἀνελθόν ποτε ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς των, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐμερίμνηταν περὶ αὐτῶν. Ἄλλ' ἀδιάφορον. Ὁ κανὼν διὰ τὰς ἀπορωτέρας ἰδίαι τάξεις εἶναι αὐτός, καί οἱ ἀδελφοὶ θά ἐξακολουθήσουν νά μαχαιρώνουσι καί νά φονεύουσι καί νά δέρνουσι καί νά ὑβρίζουσι τὰς ἀδελφάς των, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἐπιμένουσι νά τοὺς θεωροῦν ὑποχρεωμένους νά τὰς τρέφουσι καί νά τὰς ἐνδύουσι καί νά τὰς προικίσουσι καί νά τὰς ὑπανδρεύουσι· ἐφ' ὅσον αὐταὶ δέν ἀποφασίζουσι νά χρησιμοποιοῦσι τὰς χεῖρας καί τὸν νοῦν, μέ τὸν ὅποιον ὁ θεὸς τὰς ἐπροίκισε, διὰ νά ἐργάζωνται καί νά κερδίζουσι τὴν ζωὴν των ἐντίμως καί ἀξιοπρεπῶς· ἐφ' ὅσον αὐταὶ πρῶται δέν καταργήσουσι τὸ βάρβαρον ἔθιμον τοῦ νά θυσιάζουσι τὸ μέλλον καί τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ των εἰς τὰ ἰδιοτελῆ συμφέροντά των, εἰς τό dolce far niente τῆς ἀσκόπου καί ματαίας ζωῆς των.

Οἱ ἀδελφοὶ τῶν αἰθουσῶν μας

Τώρα ἔχομεν καί ἄλλον τύπον ἀδελφοῦ ἐν Ἑλλάδι. Τὸν τύπον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου λεγομένου κόσμου, τὸν τύπον τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ ἀκόλουθος τῆς ἀδελφῆς εἰς τὰς ἀπογευματινὰς καί ἐσπερινὰς συναναστροφάς, εἰς τὰ γεύματα, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς ἐκδρομὰς καί εἰς τοὺς περιπάτους. Αὐτὸς εἶναι καλὸς φίλος, ἐπίοτε καί μυστικὸς σύμβουλος τῆς ἀδελφῆς, τὴν φίλην τῆς ὁποίας γλυκοκουττάζει, ὅπως ὁ ἰδικὸς του φίλος κατασκοπεύεται εἰς ὑποκλίσεις καί περιποιήσεις πρὸς τὴν ἰδικὴν του ἀδελφὴν. Τὰ flirt αὐτὰ τὰ ἀθῶα καί τὰ γλυκοκουττάματα καί τὰς εὐφυολογίας καί τὰς φιλοφρονήσεις ὁ ἀδελφός τῶν σαλονιῶν δέν παρεξηγεῖ, δέν τὰ προσέχει κἄν· οὔτε ἀγριομματιές, οὔτε παληκαρισμοί, οὔτε σφιγμένοι γρόνθοι, οὔτε συνοφρυώσεις λαμβάνουσι χώραν. Τὴν ἀδελφὴν του ὀδηγεῖ ὡς ἐπὶ τό πολύ εἰς τὸν κόσμον διὰ νά ψαρεύσῃ σύζυγον, ὅπως αὐτὸς ὁ ἴδιος μεταβιβάζει ἐκεῖ διὰ νά εὕρῃ τὴν ἰδικὴν του. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα δέν εἴγῃ οὕτως, ἔπρεπε τὰ σαλόνια μας νά εἴχαν μεταβληθῆ εἰς σφαγεῖα, τόσος ἐκεῖ καθ' ἡμέραν θά ἐγίνοντο φθῆνοι καί μονομαχίαι καί τρομερὰ καί ἀπαισία δυστυχήματα.

Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος τοῦ σαλονιοῦ ἀποτροπιάζεται τὰ τρομερὰ αὐτὰ πράγματα, εἴτε ἀδελφός εἶναι, εἴτε πατήρ, εἴτε σύζυγος. Ὁ ἀνθρώπος τοῦ σαλονιοῦ εἶναι δημιουργημὰ καί πλάσμα τῆς γυναικός τοῦ σαλονιοῦ, ἡ ὁποία καί μόνον ἐὰν ἀντικρύσῃ αἶμα λιποθυμεῖ. Ὁ ἀνθρώπος τοῦ σαλονιοῦ ψυχολογεῖ, αἰσθάνεται, ἐνοεῖ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας ὁ διημερεύων εἰς τό καφενεῖον καί οἰνοπωλεῖον ἀδυνατεῖ νά ἐνόησῃ.

Ἡ αἴθουσα, τό σαλόνι αὐτό, κατὰ τό σημερινὸν λεξιλόγιόν μας, εἶναι τὸ κοινωνικὸν σχολεῖον, εἰς τό ὅποιον διαπλάττονται οἱ ἀνδρικοὶ χαρακτήρες καί μορφώνονται τὰ ἦθη, καί σχηματίζεται ὁ κοινωνικὸς καί ἐθνικὸς ἀκόμη τύπος ἐνὸς λαοῦ. Δέν ἡμποροῦμεν βεβχίως ἡμεῖς νά ἀξιόψωμεν ὅτι αἱ σημερινὰ αἴθουσαι μας εἶναι κέντρα ἀναλόγου πρὸς τὰς ἀνάγκας μας περιωπῆς, ἀλλ' οὔτε ὅτι ἡ ἐκ τῶν κέντρων τούτων ἀπορρέουσα κοινωνικὴ καί ἐθνικὴ μόρφωσις ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔστω καί πρωτογενεῶς τελειότητα. Οὔτε ἦτο φυσικὸν νά ἔχομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἰθούσας Rambouillet καί Stael καί Recamier, ἀφοῦ εἰς τὸν πνευματικὸν μας ὀρίζοντα δέν ἀνέτειλαν ἀκόμη τοιαύτης δυνάμεως ἀστέρες καί ἀφοῦ ἰδίως τὰ ἦθη τῶν πρωτείων καί τοῦ κύρους ἐν Ἑλλάδι κρατοῦν εἰς χεῖρας των χρυσαῖ μᾶλλον χεῖρες καί χρυσαῖ βαλάντια παρὰ χρυσαῖ κεφαλαί.

Ἐν τούτοις αἰθούσας ἔχομεν καί ὄχι μόνον τὰς γνωστὰς μετὰ τὰς ὀρισμένας ἡμέρας τῆς ὑποδοχῆς, καί τὸ στερεότυπον τέτον, εἰς τὰς ὁποίας περισσότερον φιγουράρουσι ὠραῖα καί βαρύτιμα ἐπιπλά καί ἄνθη καί φρακοφόροι ὑπηρέται καί κρύσταλλα καί ἀργυροὶ καί πολύτιμα μέταλλα, παρὰ ἐπιφανεῖς πρωτοπικότητες. Ἄλλ' ἔχομεν καί αἰθούσας χωρὶς ὀρισμένας ἡμέρας καί ὠρας ὑποδοχῆς, ἴσως καί χωρὶς τέτον, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως ἀνταλλάσσονται γινώμαι πολιτικῶν ἀνδρῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκουσι τὴν θέσιν των καί οἱ ἀνθρωποὶ τῶν γραμμάτων καί οἱ ἀνθρωποὶ τῶν τεχνῶν, εἰς τὸν κύκλον τῶν ὁποίων ἡ συζήτησις ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τῶν συμμῶν καί τῶν κουρελιῶν καί ψευδεπιδεικτικῶν τύπων, εἰς τὰς ὁποίας τὸ μειδίαμα τῆς οἰκοδεσποίνης εἶναι ἄδολον, εἰλικρινές, ἀγνόν, εἰς τὰς ὁποίας ἰδίαι γλώσσα εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ καί καρδίαι πάλλουσι ἑλληνικαί καί αἰσθητάματα διερμηνεύονται ἑλληνικὰ καί ὄχι κοσμοπολιτικὰ.

Εἰς αὐτάς ὡς καί εἰς ἐκεῖνας ἐν τελείῃ ἀνεπαισθῆτως ἐργον ἐξημερώσεως, μίξ ἐπιδιώκεται εὐγενὴς ἀρχὴ διαπλάσεως ἰδίου τύπου, ἰδίαι φυσιογνωμίας κοινωνικῆς, ἰδίων ἀρχῶν καί ἰδεῶν τοπικῶν. Ἡ χειραφέτησις ἀπὸ τὴν ξενικὴν ἀνατροφὴν καί τὰς ξέναις γλώσσαις καί τὰς ξέναις ἀρχαῖς, τὰς ὁποίας ὡς ὄλοι οἱ μικροὶ καί ὑπὸ τὸν ζυγὸν κύψαντες λαοί, κατ' ἀνάγκην υἰοθετήσαμεν, μέχρις οὐ ἰδίαι ἐθνικὴ ἀνατροφή καί οἰκογενειακὴ μόρφωσις δημιουργήσῃ γνησίαν ἰδικὴν μας τοιαύτην, ἡ χειραφέτησις αὐτὴ τελεῖται σήμερα βραβυμῆδον καί κατ' ὀλίγον.

Καί θά ἐπιτελεσθῇ προϊόντος τοῦ χρόνου ἀποτελεσματικώτερον, ἐὰν οἱ πατέρες καί οἱ σύζυγοι γείνουσι ἑλληνικώτεροι καί πατριωτικώτεροι, ἐὰν αὐτοὶ πρῶτοι καταργήσουσι ἀπὸ τὰ ἐπιπλά τῆς πολυτελείας τοῦ οἴκου των καί τὴν ξένην παιδαγωγόν, καί ὑποχρεώσουσι τὰς συζύγους των, αἱ ὁποῖαι σήμερα κατὰ μέγα μέρος γνωρίζουσι τὰς ξέναις γλώσσαις καλλίτερον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των, νά ἐκπαιδεύουσι καί ἀνατρέφουσι μόναι των τὰ τέκνα των.

Ἡ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

Ἦτανε χοντροκαμωμένος, κοντός, μέ κάτι μάτια μικρά, πολὺ μικρά, μέ μίξ μύτη μεγάλη καί μ' ἕνα πρόσωπο κατακόκκινο. Τὸ χεῖμῶνα ἐπερπατοῦσε πάντα μ' ἕνα ἐπανωφόρι βαρὺ, πολὺ βαρὺ, ποῦ τοῦ χάριζε κ' ἄλλο βάρος, σὲν νά μὴ τοῦφτανε τὸ δικὸ του καί τὸ καλοκαίρι μ' ἕνα πράσινο ἐνδυμα, ποῦ στὰ παλῆά του χροῖνα ἦτανε μαῦρο, ἀλλὰ ποῦ τὸ ἐπρασίωσεν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, καθὼς ἔλεγε καί ὁ κύριός του, ὁ Κύρ Γιάννης, ὁ δάκταλος ἐνοῦ δημοτικοῦ σχολεῖου.

Γιὰ τό καπέλλο του, δὲ μπορῶ νά πῶ τί χροῖμα εἶχε, γιὰτί, ὅπως ἔπερτε τό φῶς, ἀλλάζε καί τό χροῖμά του ἦτανε

κόκκινο, πράσινο, μαύρο και με λίγα λόγια, είχαν όλα τα χρώματα της Ήριδος.

Θάτανε ο κύρ Γιάννης τριάντα πέντε ως σαράντα χρόνων με ιδέας όχι των συγχρόνων του δασκάλων, αλλά της παιδείας, της σχολαστικής εποχής, και όμως η σοβαρή του ύψι έδειχνε περισσότερο.

Μολονότι έσπούδαζε πολύ, όπως έλεγαν ο ίδιος, ποτέ του δεν έφορεσε γυαλιά και για πολύν καιρό δεν έπαιρνε ούτε μπαστούνι. Άλλ' από τη φορά που είχε δείρει κάποιον παιδί στο σχολείο, γιατί δεν ήξερε να εξηγήσει έναν μύθον του Αισώπου και ο πατέρας του παιδιού τον έφοβέρισε πως θα τον δείρει, από τότε παίρνει τακτικά μπαστούνι, αν και φοβάται ο καυμένος μη φανή πειδ γέροντας απ' ό,τι είναι.

Και τί τον μέλει; θα μου πητε.

Τόν μέλει, και τόν παραμέλει, μάλιστα τώρα . . . . . μα σουτ! είναι μυστικό, αν και δεν πειράζει, θα σάς το πω έπειτα, γιατί μεταξύ μας δεν πρέπει να υπάρχουν μυστικά.

Για την ώρα σάς λέω, που αγαπάει πολύ τους αρχαίους Έλληνες, που ο Όμηρος είναι το ιδανικό του και που ξέρει πολλούς αρχαίους συγγραφείς, τόν Πλάτωνα, Ξενοφώντα, Ήρόδοτο, Θουκυδίδη, Άριστοτέλη, και συχνά, όταν σε κανένα καφενετό συζητή, πάντα θα πη και κάτι αρχαίο. Μάλιστα δυο-τρεις φράσεις της λέει πάντα. "Όταν λ.χ. του λένε για να τόν πειράξουνε πως το ανάστημά του είναι πολύ χαμηλό, τοίς απαντάει, στρέφοντας το μoustάκι του. «— Μικρός το δέμα, αλλά μαχητής!» Κι' όταν τύχη να τόν έρωτήση κανείς αν πάντα θα μείνη δάσκαλος, απαντάει χτυπώντας φιλικά την πλάτη εκείνου που τόν έρωτα: «— Φίλε μου, το μέλλον άδηλόν έστιν σοφοίς τε και ασόφοις».

Μά όταν μιλή για την αρχαίαν Ελλάδα, για την αρχαία γλώσσα, για τους αρχαίους Έλληνες, για την αγάπη τους εις την πατρίδα, τότες ο κύρ Γιάννης γίνεται άλλος άνθρωπος: τότες πρέπει να τόν ιδήτε, να τόν ακούσετε: τα μάτια του βγάνουνε φωτιές, σηκώνει τα χερίά του ψηλά και φωνάζει με τη χονδρή φωνή του.

— Αυτός ήτανε κόσμος, όχι έμεις: αυτοί είχανε αληθινό πατριωτικό αίσθημα. «Μητρός τε και πατρός και τών άλλων προγόνων απάντων τιμιώτερον έστιν η πατρίς», είπεν ο κακομοίρης ο Πλάτων και «εις οίωνός άριστος άμύνεσθαι περί πάτρης» έγραψεν ο Όμηρος. Που είσαστε τώρα έσεις να μάς ιδήτε πως καταντήσαμε! Ό Διογένης περπατούσε σαν κακομοίρης, κανείς δεν έλεγε τίποτα. Πάληωσε το έπανωφόρι μου; Άλλοιά από μένανε τί θ' ακούσω! Και τη γλώσσά μας, τη καλύτερα γλώσσα του κόσμου πως μάς την καταντήσανε; σε τί σημείο μάς την έφεραν;

Σου βγαίνει τώρα ένας Ψυχάρης, ένας Παλαμάς, ένας Καλοσγούρος, ένας Δροσίνης, άμαθείς άνθρωποι, που γιατί δε μάθανε δύο γράμματα, θέλουνε σώνει και καλά, ν' αλλάξω τη γλώσσά σου, να μιλής όπως μιλούνε οι λουστροι: κ' έγώ που έμαθα στόν καιρό μου γράμματα να τα ρίξω στη θάλασσα! όλοι έμεις οι γραμματισμένοι να χαθούμε! Άκους! άκους, καταντήματα!

Μά βλέπω, που αυτά δεν τα διαβάσετε μ' ευχαρίστησι και που περισσότερο θέλετε να μάθετε το μυστικό του, φτάνει, που σάς είπα, πως είναι μυστικό!

Λοιπόν ακούστε το.

Ό κύρ Γιάννης είναι έρωτευμένος!

Μα, σας βλέπω, που άνοιγεται τα μάτια σας, σαν να με ρωτάτε, σαν να μου λέτε: «Και μπορεί; Δάσκαλος τών αρχών του κύρ Γιάννη, πη να πη σχολαστικός κ' έρωτευμένος; Γραμματική και έρωτας; Συντακτικό και γλυκιές ματιές; Τύπτω, τύπτεις, τύπτει, και γλυκά χαμόγελα;» Και όμως έτσι είναι: έδω και δυο μήνες ο κύρ Γιάννης μιλεί λιγώτερο για τόν Όμηρο και περισσότερο για την εύπλοκαμον και λευκώλεον Έλένην όχι του Πάριδος, αλλά την θυγατέρα ενός καπνοπώλη, που με τα γλυκά της μάτια του άναψε στο στήθος πυρκαϊά.

Ό και! την αγαπάει και με μεγάλη λύπη βλέπει, που η ελατόν είκοσι δραχμές, που έχει το μήνα δεν του φτάνουν για να ζωντανέψη το όνειρό του, για να γείνη σύντροφος της Έλένης του.

Μα ο έρωτας και τί δεν κάνει!

Ένω τόσα χρόνια ο κύρ Γιάννης ήτανε ευχαριστημένος από το μισθό του και λίγο τόν έμελλε αν πάληωνε το καπέλλο του η το έπανωφόρι του, τώρα ζητάει αύξησι μισθού *διά τε την πολυχρότιον ύπηρεσίαν και την έγνωσμένην ικανότητα*. Έγραψε στο φίλο του βουλευτή Κ. . . . και του ύπόσχεται πολλούς ψήφους, αν ένεργήση για την αύξησι του μισθού.

Και τώρα, ενώ περιμένει απάντησι, η μόνη του ευχαρίστησι είναι να βόισκεται με δυο-τρεις φίλους του, που ξέρουν το μυστικό του και να λέη τους πόθους του, της έλπίδες του.

II

Είναι δεκα έφωρες πρωί, μ' άλλα λόγια είχε φανη πρό πολλού η ροδοδάκτυλος Ήώς, και ο καλός μας δάσκαλος μπροστά από ένα μικρό καθρέπτη χτενίζεται, για πρώτη φορά, με μεγάλη, πολύ μεγάλη προσοχή. Κάπου—κάπου γυρίζει το κεφάλι του σ' ένα παλιό ρολόγιο που έχει κρεμασμένο στόν τοίχο, για να ιδη τί ώρα είναι. Στο πρόσωπό του, στο βλέμμα του, στα κινήματά του μπορεί κανείς να διαβάση τη χαρά και την άνυπομονησία. Πρώτη φορά που κυττάζει με λύπη, που το καπέλλο του έγέρρασε.

Τό γιατί θα το καταλαβαίνετε, μάλιστα αν αυτή που με διαβάζει είναι γυναίκα!

Έ! τότες θα με καταλάβη ακόμα καλύτερα, Cherchez la femme.

Σήμερα το πρωί ο κύρ Γιάννης έλαβε ένα γράμμα κορψό, ώμορφο, μυρωδάτο, γραμμένο από γυναικίστικο χεράκι, και διάβασε αυτά τα λίγα λόγια:

«Ποθητόν μοι ύρδαλαμα.»

Ήννόησα την αγάπην σου εύθης ώς ήσθάνην τούς σπινθηροβολούντας όφθαλμούς σου προσηλωμένους επί τούς έμούς. Σε ήγάπησα διά της ίδιης αγάπης δι' ης η Έλένη τίν Πάριν. Και ήδη σε άναμένω σήμερα, ώ έκλεκτέ της καρδιάς μου εις τόν ύπό του Ίκτινού κατασκευασθέντα Παρθενώνα, τόν ύπό του Φειδίου κεκοσμηθέντα, την 1ην μ. μ.

Έλθέ, ώ Πάρι, έλθέ, δρῶμε, προς την άναμένουσαν σε Έλένην».

Ποιός είναι κείνος, που έλαβε στη ζωή του ένα τέτοιο

γράμμα, τόσο ώμορφα γραμμένο, με τη γλώσσα που άρρέει του κύρ Γιάννη, που να τό προσκαλή σε τόσο ρομαντικό μέρος και δεν αισθάνηκε την αγωνία, τη χαρά, την άνυπομονησία που αισθάνεται αυτή τη στιγμή ο δάσκαλός μας; Να βρεθῆ μ' εκείνηνε στο μέρος, που μαρτυρεί τόσα κλέα άνδρών και να μπορη να γονατίση στο μέρος που θα γονατίζε για να θαυμάση την τέχνην, στα πόδια της πρώτης και ύστερης αγάπης! Τί ώμορφη σκηνή! τί άρμονικό σύμπλεγμα! Θα κρυφῆ ο Φειδίας ζυγαρούς δη μαζῆ και αν ζούσε ο Ίκτινος θα γονατίζε μπροστά τους.

Τόση χαρά έχει ο κύρ Γιάννης που ούτε γυρίζει να κυττάξη τη παλιά του φιλενάδα, τη Γραμματική Πικυλάτου. Όλη του τη προσοχή την έχει σήμερα στη τουαλέττα του. Πρώτη συνέντευξι! Ναί, θα πάη, θα τρέξη και να την εύρη να της πη πόσο μεγάλη είναι η αγάπη του, πόσο μεγάλο είναι το πάθος του, θα της πη, που έλπίζει με την αύξησι του μισθού να γείνη δική του: μάλιστα αφού ξέρει και τόν Όμηρο, ακόμα καλύτερα!

Όχρήσιμη με το «δεμονία» του Όμηρου, για να της δείξη, που κι' αυτός τόν ξέρει, που κι' αυτός τόν μελέτησε.

Σήμερα, πρώτη φορά, παρκάλεσε τη σπιτονοικοκυρά του να του λουστρήη καλά τα παπούτσια και δανείστηκε και λίγη μυρουδιά, eau de Cologne, για να κάμη τη φιοούρα του.

Είναι έτοιμος και περπατεί απάνου-κάτου στην κάμαρά του, θυμωμένος με το ρολόγιο που περπατεί άγάλια—άγάλια, πλησιάζοντας κάθε λίγο στόν καθρέφτη για να ιδη αν χαλάστηκε η χτενισιά του. Είναι δώδεκα παρὰ τέταρτο: λίγο λείπει από την ευτυχισμένη στιγμή. Της δωδεκάμιση θα φύγη από το σπίτι, για να μη την κάμη να περιμένη.

Μα ξάφου άκούει ένα χτύπο στη θύρα: είναι ο γραμματοκομιστής που του φέρνει ένα γράμμα. Το άνοίγει με άνορεξιά, γιατί να ληη να του ταράξη της σκέψης του, και διαβάζοντάς το γίνεται κίτρινος και πέφτει σα σκοτωμένος σε μια καρέκλα.

III

Ίδου τι έλεγε το γράμμα!

«Άκριθέ μου φίλε,

Μετα μεγάλης δυσαρρεσκείας σοι άναγγέλλω την προσοχή παύσιν σου. Είς μάτην προσεπάθησα να σε απαλλάξω από το λυπηρόν τουτο γεγονός. Πατήρ παιδός τινος ύπ' σου δαρέντος και έχων μεγίστην έπιρροήν απήτησε την παύσιν σου. Έπειδή, ως γνωρίζεις, πλησιάζουσιν αι βουλευτικαι εκλογαι, ενέδωκα επί τη έλπίδι, ότι διά της συνδρομής του θα έπιτύχω και πάλιν βουλευτής, καθως και διά της ιδιότης σου, και τότε θέλω αποδώσει σοι την απολεσθεϊσαν θέσιν μετ' αύξήσεως μισθού.

Ό σός φίλος Κ. . . ».

—Τόν μασκαρα, τόν άχάριστο, μου καταστρέφει όλους τους πόθους, όλα τα όνειράτά μου και θέλει κ' ύποστήριξι! φωνάζει ο κύρ Γιάννης, ενώ περπατεί σαν μεθυσμένος στην κάμαρά του. Άκους εκεί τόν άθλιο! φαίνεται που είναι άμαθής, που δεν ξέρει ούτε τόν Ξενοφώντα «Ειμέλλομεν αγαθόν τινα κτήσασθαι φίλον, αυτούς ήμάς αγαθούς δετ γενέσθαι.» Δεν ξέρω τί θαμια αν δε πάω να του τακίσω τα

μουτρα! Κι' αυτή να με περιμένη . . . πρώτη συνέντευξι που λαβαίνω! . . .

—Τόν άτιμο, τόν άτιμο, τόν άτιμο.

Έπειτα που ξεθύμανε φωνάζοντας, άρχισε να σκέφτεται τί πρέπει να κάμη κ' έπειτα που ιδρωσε, έπειτα από πολλά, έπειτα που έστειλε στο διάβολο τη φτώχεια του, αποφάσισε να τρέξη ναύρη το βουλευτή πριν του στείλη τη παύσι, να τιν κάμη να την τραθήξη. Αυτό ήτανε το καλλίτερο, γιατί χωρίς τη θέσι τόσο και τόσο ήταν χαμένες η έλπίδες του, ενώ αν κατορθώση να μη του στείλουν τη παύσι, τότες η Έλένη θα γείνη δική του! Θα της γράψη ένα γράμμα και θα της πη που για την αγάπη της έλειψε, ώ και! θα της τα πη όλα!

Και παρηγορημένος λίγο μ' αυτή την ιδέα πέρνει το μπαστούνι του και βγαίνει σαν τρελλός από το σπίτι, μην άργήση και του στείλουν την παύσι.

IV

Ήτανε δυο ώρες έπειτα από το μεσημέρι κι' ο φίλος μας έτρεχεν από ύπουργείο σ' ύπουργείο καταδρωμένος ναύρη το βουλευτή του. Όλοι του έλεγαν, που πολλές μέρες δεν τόν είχανε ιδει. Στο ύστερο αποφασίζει να πάη και στο σπίτι του, που βρισκότανε πολύ μακριά, και γι' αυτό δεν είχε πρωτοτρέξει εκεί για να μη χάση πολλή ώρα. Θάτανε τρεις ώρες παρὰ τέταρτο που κτυπούσε στην πόρτα του βουλευτή.

— Ό βουλευτής Κ. . . ;

— Τώρα!!! είναι φευγάτος έδω και τόσες μέρες!

— Στο διάβολο . . . φωνάζει θυμωμένος, σήμερα όλα με πολεμάνε.

Και χωρίς να ξέρη ούτε τί ώρα είναι τρέχει στόν Παρθενώνα.

Ποιός ξέρει, συλλογίζοντανε, μπορεί να περιμένη ακόμα και τότε κοντά της θα λητμονήση όλη τη λύπη του, όλη την αγωνία του και όλη του τη . . . κοούρασι.

Θα της πη τη συμφορά που τόν εύρηκε, κι' αν τόν αγαπάη, θαχη ύπομονή, θα περιμένη, να ξαναλάβη τη θέσι, για να ένωθούνε.

Κι' αρχινάει πάλι να τρέχη σαν τρελλός: βέβαιος που με τόση γυμναστική έχασε αρκετές λίτρες βάρους.

Φτάνει στο προσδιωρισμένο μέρος, κυττάζει από δω . . . κυττάζει από κει . . . ψυχή!

Βγαίνει από τη τσέπη του το ρολόγιο να ιδη τί ώρα είναι: τρεις πέρασμένες.

Θα βαρέθηκε και θάφυγε και, ποιός ξέρει πόσο θυμωμένη είναι τώρα μαζῆ μου!

Και από τη ζάλη, από την αγωνία, από τη συγκίνησί του, έλησμόνησε, πρώτη φορά στη ζωή του, να θαυμάση τη τέχνη του Ίκτινού και να πη άναστενάζοντας σαν πάντα:

—Που ήσαστε καύμένοι Έλληνες της αρχαίας Ελλάδος;

V

Όταν έφθασε στο σπίτι του, ήτανε κατακομισμένος, βρωμερός, τα μαλλιά του ακτένιστα, τα μάτια του, οι σπινθηροβολούντες όφθαλμοί, όπως έλεγαν η Έλένη, είχανε χάσει

τούς σπινθηράς κι' ήτανε άγρια, άγρια, σαν να ζητούσανε να πνίξουνε κανένα.

Σκοτωμένοι, έλεεινός, έρρίχτηκε σε μιá καρέκλα.

Κατηραμένη 'μέρα! Ποτέ μου δέν έπαθα τόσα σε μιá 'μέρα όσα σήμερα.

Και σηκώνεται από τή θέση του, για να ιδη στον ήμεροδείκτη, που είχε κρεμασμένον στο τοίχο, τί 'μέρα ήτανε, να τήν γράψη, να τήν θυμηθή, να τήν καταριέται για όλη του τή ζωή.

Μά όταν σταμάτησε μπροστά στον ήμεροδείκτη, άκούστηκαν γέλοια, γέλοια δυνατά στην κάμαρα του δασκάλου.

Οί φίλοι του, εκείνοι που ξέρανε τό μυστικό του, κρυμμένοι πίσω από ένα έρμάρι έβγήκανε έξω μη μπορώντας να κρατήσουνε τά γέλοια, βλέποντας τά μούτρα που έκαμαν ο φίλος των, όταν είδε που ή κατηραμένη εκείνη 'μέρα ήτανε ή .. πρώτη 'Απριλίου.

12)3)98

Ειρήνη Γ. Ζαβιτζιάνου

ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Η ΝΥΦΟΥΛΑ

Που πάει ή άγγελόμορφη, ή τρυφερή παιδούλα, Λουλούδι μέσ' στα λουλούδια, μέσ' στ' άνθη πλαγασμένη;

Με τή λευκή της φορεσιά μοιάζει χρυσή νυφούλα, Που πάει έτσι χαρούμενη, άνθοστεφανωμένη;

Νυφούλα θάρε και γι' αυτό πάρε μπροστά παππάδες, 'Αλλά γιατί τονίζουτε πένθημη ψαλμωδία;

Γιατί ηγαινούρε σταυρό, ξαφτέρυγα, λαμπάδες; Γιατί άργά τό σήμαντρο χτυπά στην έκκλησία;

Νυφούλα θάρε· μά γιατί αντί χαράς τραγουδά Να φέλουρ, όλοι θάβονται και μοιρολόγια λένε;

Γιατί άφου στούσατε τήν κόρη με λουλούδια 'Εκείνοι μαύρα φόρεσαν και σά νεκρή τήν κλαίτε;

'Εγτάσατε στην έκκλησιά· ή τελετή αρχίζει, Καλεϊ τό λιβάνι, τά κεριά φωτίζουν άναμμένα,

Στόν τελευταίον άσπασμόν κάθε καρδιά ραγίζει, Είτε νυφούλα του Χριστού ή χαρωπή παρθένα.

Είτε νυφούλα του Χριστού· γιατί πενθείτε όλοι; Μη κλαίτε, μή . . . άς παύσουνε τά δάκρυα κ' οι θρήνοι.

'Εμταγύτενο' ο Θεός σ' ούράνω περιβάλλει, Τό δροσερό τριαντάφυλλο, τόν άνθισμένον κρίνο.

Καλλιτέρα που πέθανε! ποιος ξέρει άν έζούσε, Τι πόνοσ θά δοκιμάζε, τί φοβερά μαρτύρια,

Τί πένταγα θ' άρμένιζε, τί βράχουσ θά περνούσε, Πόσα θά παιζότανε φαρμακερά ποτήρια!

Καλλιτέρα που πέθανε ή κόρη πριν γνωρίση, Του κόσμου τή σκληρότητα, τά βάσανα, τά πάθη, Πριν τήν καρδιά της δίκοπο μαχαίρι να κτυπήση, Και πριν κλωνήσουν στεναγμοί του στήθους της τά βάθη.

'Απέθανε δάκρυ πικρό χωρίς να χύσ' άκόμα, χωρίς να 'δη τών πόθων της τά δειρα σβουμένα,

Χωρίς να τοιώση με πικρό χαμόγελο στο στόμα, Πώς τ' άνθη τών ελπίδων της μαραινόντ' ένα - ένα.

Τό παιδικό της μέτωπο ή λύπη πριν μαράνη 'Εκοψ' ή μοίρα ή καλή του βίου της τό νήμα.

'Ακόμα δέν έφύρεσε τ' άκάνθινο στεφάνι Και καταβαίνει με χαράς χαμόγελο στο μνήμα.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

'Ο χαροκαμένος ποιητής Eugène Renbrad τελειώνει τό ώραϊον ποίημά του ή «Τελευταία ένθύμησις στα λουλούδια του πένθους» με τής λέξεις «Κύριε αυτό που κάνεις δέν τό καταλαβαίνω». Και μήπως είναι δυνατόν, βλέποντας τό μικρό και χαριτωμένο παιδάκι γεμάτο ζωή και χάρη, να φαντασθή κανείς ποτέ, πώς μπορεί να βρη μία ώρα που όλα αυτά θά λείψουνε και τό μικρό και χαδεμένο άγγελούδι ζάφνου θά φύγη από κοντά μας και θά πετάξη σε κόσμους άλλους, ανάμεσα 'στά άστέρια και 'στά λουλουδοστόλιστα παλάτια τής άθνασίας; Και άπ' όλη αυτή τήν ώμορφιά και λάμψη δέν θά μείνη τίποτα άλλο παρά μιá γλυκόπικρη ένθύμησις, έν' άτέλειωτο σαράκι που πάντα θά τρώη τήν καρδιά τής μάνας και του πατέρα του; 'Οχι· βέβαια· γιατί φριχτότερο και πειό άπίστευτο πράγμα δέν είναι από τό θάνατο του μικρού παιδιού. Και πάλι εύτυχισμένοι όσοι έχουνε μέσα τους τήν άληθινή πίστη, τήν πίστη που δίνει φτερά 'στη ψυχή και δύναμι 'στη φαντασία και φαντάζονται τά αγαπημένα παιδάκια τους, πώς όταν φύγουε από κοντά τους, άνεβαίνουε 'στά ούράνια για να ένωθούνε με τάλλα άγγελούδια. 'Αλλοίμονο όμως σ' εκείνους που ή πίστη και ή έλπίδα τους άφησαν από πολύ καιρό και που χάνοντας τά παιδάκια τους τά νομίζουε όλως διόλου χαλένκ και δέν έχουνε ούτε αυτή τήν παρηγορία μιζς μακρυνής ζωής.

Ποτέ δέν μπορούσα να φαντασθώ παιδάκι πεθαμένο, ποτέ δέν ήτο δυνατόν να πιστέψω πως τέτοιο άγιο και άγνό πλάσμα έχει τόσα να ύπορέη για να πεθάνη. Και όμως ή άγωνία του μικρού παιδιού είναι τόσο μεγάλη, τόσο άπίστευτη, τόσο άνεξήγητη που ο νοός του άνθρώπου σταματάει και δέν μπορεί να βρη γιατί έν' άθώο πλάσμα τραβάει τέτοια μαρτύρια για να λευτερωθή από τά βάσανα του κόσμου τούτου. Ζήτησα τήν αίτίαν νύχτες και 'μέρες όλόκληρες και τήν μόνην εξήγησι, που βρήκα ήτον: πώς ο πόλεμος του Χάρου πάν' άπ' τ' άγιασμένο κρεβατάκι του παιδιού είναι ο πειό φριχτός, ο πειό μεγάλος πόλεμος.

Δέν έχει πειά να πολεμήση μ' άσφαματωμένα παληκάκια πάνου σε μαρμαρόκτιτα άλώνια που εύκολα νικη τήν δύναμί τους. 'Εχει να πολεμήση με τήν ψυχή τής μάνας που βήμα με βήμα τόν άκολουθάει και ζητάει να μην αφήση να τής πάρη τό παιδάκι της.

Και τότε μέσα στής τελευταίας στιγμές του, μέσα 'στους σπαρχητικούς στεναγμούς του άντηχούνε οι πνιγμένες φωνές και τά πονεμένα δάκρυα τής μάνας, όσο βλέπει αυτό πώς μέσα άπ' τό φοβερό και άνισο, άγώνκ θά βγη νικητής ο άπνοος Χάρος αυτό που άσπλαγχνα κόβει τά πολύ ώμορφα λουλούδια τής γής και στολίζει τ' άπέραντο περιβάλλει του.

Ειρήνη Νικολαΐδου

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΦΙΛΗΜΩΝ

'Εξέλιπε και αυτή ή μοναδική φυσιογνωμία των 'Αθηνών, ή ύπενθυμζουσα άλλους χρόνους και άλλας εποχές, ή προσωποκότης αυτή τής κοινωνίας μας, ή όποία και μόνη θά ήρκει, ίνα αποδείξη τήν εκ των αρχαίων 'Ελλήνων άμεσον καταγωγήν μας.

Τήν σκιαγραφίαν του Τιμολέοντος Φιλήμωνος είχομεν χαράζει άλλοτε επί τής ευκαιρίας των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων, ών υπήρξεν ο διοργανωτής και ο κυριώτατος μοχλός. Σήμεραρον ότε ο από τής εποχής εκείνης παρεμβάς χρόνος και τά έπελθόντα εθνικά άτυχήματα κατέρριψαν τό γήτρον τής φυλής μας και μιζς έκαμαν να χάσωμεν πάσαν πεποίθητιν προς έκαυτούς, σήμεραν καταφαινεταί πόσον άνδρες πατριώται, έμπνεόμενοι υπό του ένθουσιασμού, υπό του όποιου ένεπνέετο ο Φιλήμων και έχοντες τόν θεϊον έν τή ψυχή σπινθηρα του μεγάλου και του καλού, θά ήδύναντο να άναπτέρωσουν τας ελπίδας μας, να άναζωογονήσουν τά σβεσθέντα ιδανικά μας.

'Ατυχώς ο εΐ; μετά τόν άλλον εκλείπουν, άπεγοητευμένοι και αυτοί, με όνειρα άπραγματοποίητα, με έλπίδας τας όποιας μετ' αυτών παρασύρει ο τάφος. 'Ο Τιμολεών Φιλήμων είναι ίσως εκ των όλίγων παλαιστών τής πολιτικής και του καλάμου, ο όποιος άφίνει όπισω του μιαν άγλήνη φωτεινήν, μιαν σελίδα ώραϊαν τής εξέλιξεως του εθνικού μας βίου, εις τήν όποιαν τήν πρώτην θέσιν κατέχει τό όνομά του. 'Η σελις αυτή άς είναι ή υπερτάτη παραμυθία τής άπορφανθεισής οικογενείας του, άς είναι εις επί πλέον τίτλος τιμής και δόξης διά τό όνομά του.

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΜΑΓΓΙΝΑ

Τό έν μετά τό άλλο όλα διδασκτικά, όλα πρακτικά και ώφέλιμα διαδέχονται άλληλα τά παρ' τής κ. Ευφρασίας Κετσή διοργανωθέντα μαθήματα των Κυριών. Παρευρέθημεν τήν παρελθούσαν Παρασκευήν εις τό μάθη-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΑΜΑΞΙΑ

Μόνη εις τήν μικράν αίθυσάν της, με πλαίσιον από άνεκτίμητα κομψοτεχνήματα, με τόν άγκώνα στηριζόμενον επί του άκρου του πιάνου της έρρέμβαζεν . . . . .

Οί ρεμβασμοί της δέν περιεστρέφοντο βεβαίως εις μουσικόν τι σύνθεμα, ούτε του Μόσαρτ, ούτε του Βάγνερ. Τό πιάνο ήτο κλειστόν, σκεπασμένον με πολυτελές εκ Κινεζικού ύφάσματος περιβάλλωμα και αι γραμμαι του προσώπου τής νεαρής κυρίας διεγράφοντο' ως προτομή καμάρς εις τό έρυθρόχρυσον πολύτιμον ύφασμα.

'Η κυρία ήτο μελαγχολική. 'Ο νοός της έπέτα μακράν. 'Εσυλλογίζετο τόν . . . σύζυγόν της. Πώς θά ήθελε να άνεγίνωσκε μέσα εις τήν καρδίαν του άνθρώπου αυτού, ή τουλάχιστον να έβεβαιούτο ότι τής ήτο πιστός.

'Αλλως τε δέν ήτο ο τυχών ο σύζυγός της. Νέος, πλούσιος, ευγενής, ειγεν εισέλθει εις τήν ζωήν από τήν θύραν τής εύτυχίας και τής χαράς. Είχε καλήν καρδίαν, συμμορφούτο εύκολα με τας περιστάσεις και έζη από τά μεγάλα εισοδήματά του, χωρίς σχεδόν να

μα του Πρωτάνεως του 'Εθνικού Πανεπιστημίου κ. Μαγγίνα, όστις λίαν ευγενώς προσεφέρθη να μεταδώση εκ των έπιστημονικών γνώσεών του γενικās ιδέας και αρχάς άνθρωπολογίας εις τας κυρίας και δεσποινίδας μας.

Τό μάθημα υπήρξε τερατότατον και πολύ, πολύ διδασκτικόν. Τά μυτήρια τής φύσεως και ή σοφή πρόνοις έν πάλι του Δημιουργού άνεπτύχθησαν παρ' του σοφού καθηγητού μετά τής γλυκύτητος και τής ήρεμίας, ήτις ιδιάζει κατ' έξοχήν εις τόν μειλίχιον χαρακτήρα του, εις τό σεμνόν και ευγενές του ύφους του.

Και άπεκόμεσαν αι άκροάτριαι του προς τά σοφά διδάγματατά του, τά άπαραίτητα διά πάντα άνθρώπον και ιδίχ διά πάσαν μητέρα, και τήν εύχάριστον έντύπωσιν βτι και αυτός ο Πρωτανίς του Πανεπιστημίου δέν άπαξιοί μεθ' όλας τας πολυμερίμους άσχολίαις του, να θυσιάζη πολυτίμους στιγμούς, όπως συντέλεση εις τό έργον τής τελειοτέρας του φύλου μας άναπτύξεις.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ

Εις ώραϊαν και φιλανθρωποτάτην πράξιν προέβησαν αι 'Ελληνίδες τής Φιλιππουπόλεως όπως προσέλθουν άρωγοί εις τας άναξιοπαθούσας οικογενείας των προσφύγων κατά τας έορτάς του Πάσχα. Εις έρανον ένεργηθέντα μεταξύ των κατώρθωσαν να συλλέξουν περι τά πεντακόσια είκοσι φρ. χρ. εκ των όποιων τά πενήκοντα προσέφερον ο εκεί γυναικείος Σύλλογος Ευρυδικη. Τό ποσόν τουτο άπέστειλαν ένταύθα, ίνα διά τής προσόδου του 'Εθν. Τμήματος τής 'Ενώσεως των 'Ελληνίδων άγορασθώσι προς τά μικρά των προσφύγων ύποδήματα διά τό Πάσχα.

Τό αυτό είχαν πράξει κατά τό παρελθόν έτος αι 'Ελληνίδες του Στενημάχου, αι όποιαι πολυειδώς ειργάσθησαν και πολλά μετά των συζύγων των έθυσίασαν προς ένίσχυσιν και συνδρομήν των εκείθεν κατελθόντων εις τήν 'Ελλάδα έθελοντων.

Γενναϊάτατος έν τούτοις μεταξύ των Στενημαχητών ο όμογενής κ. 'Απόστολος Μεζιόβρης, μεθ' όλας τας εκ χιλιάδων όλων φράγκων άποσταλείσας ύπέρ των εθνικών μας άναγκών άποστολάς του, έστειλε και πάλιν φρ. χρ. εκατόν σαράντα, όπως διατεθούν τας ήμέρας ταύτας ύπέρ των δυστυχών προσφύγων. 'Ο Θεός άς αύξάνη τους θησαυρούς των τοιούτων ευγενών τής πατρίδος τέκνων, των μεριμνούτων ύπέρ των δυστυχών αδελφών των.

κίμνη τίποτε. 'Αλλ' όχι· έλάμβανε μέρος εις τό ίπποδρόμια, έπαιζε μεγάλα στοιχήματα και διεσκεδάζεν ως όλοι οι γεννημένοι διά τήν ζωήν των διασκεδάσεων.

'Η οικογένειά του, εκ των πρώτων του τόπου του, τόν είχε βαθμηδόν και κατ' όλίγον εξοικειώσει με τήν ιδέαν του γάμου, γάμου άνταποκριμένου και προς τήν ευγενή καταγωγήν του και προς τόν μεγάλο πλούτον του.

'Η κυρία του ως κόρη υπήρξε τό ιδεώδες τής νεανίδος.

'Η τιμιότης τής ψυχής της άντενάκλα εις τους πρασίνοους οφθαλμούς της, τους οφθαλμούς τους όποιους εις τους αρχαίους χρόνους είχαν ή θεά τής σοφίας. Λοιπόν ούδεμία άμφιβολία, ότι ήτο προωρισμένη διά να καταστήση τόν σύζυγόν της εύτυχη.

'Αφ' ής δε ήμέρας, τόν εγνώρισε και τόν ήγάπησε. Καί εκείνος ο όποιος άνεγίνωσκεν εις τό βιβλίον του έρωτος μεθ' όσης εύκολίας και εις τό βιβλίον τής μουσικής, τήν ήγάπησεν επίσης τρελλά από τήν πρώτην στιγμήν, όπου τήν είδεν.

Αί δύο οικογένειαι των ένθουσιάζθησαν διά τήν εύτυχη έκλογήν των τέκνων των και τους ύπάνδρευσαν. Μετά τόν γάμον, κατά τας συνειθίζόμενα, έφυγαν άμέσως. Τί θαυμάσιον τάξειδι! Τί ντουέτο έρωτικόν των δύο αυτών νέων, οι όποιοι είχαν τήν πεποίθησιν ότι είχαν γεννηθή ο εις διά τόν άλλον. 'Εκείνος δέν είχε πόθους, χαράς, έπιθυμίας ή τήν χαράν και τους πόθους τής γυναίκος του, ως και εκείνη επίσης. 'Η εύτυχία αυτή διήρκεσε τέσσαρας όλους μήνας. Φεύ! ύπάρχουν άρα γε έρωτες παρατεινόμενοι πέραν τής προσθεσμίας αυτής;

Δύο έτη βραδύτερον ήγαπώντο πλέον εκ συνηθείας. Καί άν και ή

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Μάρτιος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰδιότροπος μῆν. Ὁ χειμὼν φαίνεται νὰ παλαίῃ μετὰ τὴν ἀνοιξίν, ὁ ἥλιος μετὰ τοὺς ἀχωρίστους ἐχθρούς του τὰ σύννεφα. Οἱ συρμοὶ τοῦ χειμῶνος δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀντικατασταθῆ, τοῦ θέρους δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐνθρονισθῆ. Ὁ καθεὶς φορεῖ ὅ,τι θέλει καὶ μάλιστα ὅ,τι ἔμεινεν ἀπὸ τὸ τελευταῖον φθινόπωρον. Τὰ νέα σχήματα εἶναι ἀκόμη ἐκλεκτικά. Δὲν εἰξεύρομεν τί νὰ προτιμήσωμεν ἀπὸ τὰ νέα δημιουργήματα τοῦ συρμοῦ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς μας δὲν τὰ ἐσυνείθισεν ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἡμποροῦμεν νὰ συστήσωμεν τὰ ἀπλούστερα καὶ τὰ γραφικώτερα ἐκ τῶν σχημάτων, διότι ὠραῖον εἶναι πάντοτε τὸ ἀπλοῦν.

Ἄλλ' εἶναι τόσον δύσκολον νὰ εἰξεύρει τις νὰ ἐνδύεται μετὰ ἀπλοῦν φόρεμα, ὡς εἶναι δύσκολον νὰ ἔχῃ ἀπλοῦν φόρεμα χωρὶς τοῦτο νὰ εἶναι δαπανηρὸν. Καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε τὴν γυναῖκα τῆς πρωτευούσης διακρίνει ἀπλότης περὶ τὴν περιβολὴν, τὴν ὁποῖαν σπανίως ἀπαντῶμεν εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἐπαρχιῶν. Ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον φαίνεται τὸ ζεῖνθ τῆς πρῶτου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τόσον ἡ γυναικεία περιβολὴ ἀπλοποιεῖται καὶ υποτάσσεται εἰς τὴν τέχνην.

Καὶ ἡ τέχνη δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς νομοθέτας τοῦ συρμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς βιομηχάνους. Τὰ σχέδια τῶν ὑφασμάτων γίνονται ὁσημέραι καλλιτεχνικώτερα, τὰ χρώματά των εἶναι ἀληθῆς ἐποποιία. Καὶ αὐτὴ ἡ ὑφαντικὴ ἠλλαξεν ἐντελῶς καὶ τὰ ψαθωτά, τὰ σγουρά, τὰ κυματίζοντα ἀποτελοῦν ἴδιον ὄλως κλάδον τέχνης. Περιτὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἰδικὴ σας ἐκεῖ βιομηχανία ἀκολουθεῖ κατὰ βῆμα τὴν ἐδῶ, ὅτι πολλὰ ὑφάσματα σας ἐγγώρια ἔγιναν ἐδῶ περιζήτητα.

Μετὰ τὰ νέα ὑφάσματα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ φορέματος ἀρχίζει νὰ μεταβάλλεται. Τὰ φορέματα τῶρα ἀρχίζουν νὰ μουλάρουν τὸ σῶμα καὶ τὸ πλάτος των τὸ πολὺ νὰ καταβαίνει εἰς μᾶκρος. Τοιοῦτοτρόπως τὸ φόρεμα διαγράφει πᾶσαν κίνησιν τοῦ σώματος καὶ ἐξαίρει τὸ κάλλος καὶ τὴν πλαστικότητά αὐτοῦ. Καὶ τὰ κορσὰς καὶ ἡ φούστες καὶ τὰ μανίκια παρακολουθοῦν σήμερον τὰς σωματικὰς γραμμὰς καὶ στρογγυλότητάς. Αἱ γυναῖκες ὑπὸ τὰ νέα των φορέματα, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἰξεύρουν νὰ περιπατοῦν, νὰ ἔχουν γενικὰς ἰδέας τοῦ ἐπιπέδου αἰσθητικῆς, ὅπως εἰξεύρουν πῶς νὰ σηκώνουν μετὰ χάριν τὸ φόρεμά των, διὰ νὰ μὴ καταστρέφουν τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν.

Ἡ Παρισινὴ, ἡ ὁποῖα εἰξεύρει νὰ περιπατῇ ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου, εὐρίσκει καὶ σήμερον μετὰ τοὺς νέους συρμούς ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς. Ἡ χάρις τῆς ἐξαίρεται καὶ πάλιν εἰς τὰς ὠραίας καὶ πλαστικὰς κινήσεις τῆς, εἰς τὴν θαυμασίας καλαισθησίας ἀπλῆν περιβολὴν τῆς. Καὶ ἐνῶ ἡ Γαλλίς θριαμβεύει ἡ Ἀγγλίς μαζεύει μετὰ τὰ δύο τῆς χεῖρας τὰ φορέματά τῆς καὶ παρουσιάζει στάσιν ἄχαριν καὶ γραμμὰς πᾶν ἄλλο ἢ πλαστικὰς. Ἡ Γερμανίς σηκώνει δι' οἰκονομίαν τὸ φόρεμά τῆς εἰς τὴν μέσην τῆς, ἡ Ἰσπανίς δὲν ἐξέρχεται καθόλου καὶ ἡ Ἰταλίς βαδίζει ὅπως ψάλλη. Ἡ Παρισινὴ ἐν

συνήθειά αὐτὴ εἶχε καταστήσει ἰσχυροτέραν τὴν τόσον ἀγνήν καὶ τελείαν ἀγάπην τῆς Γιλβέρτης, ἤρχισε νὰ κουράζῃ ὀλίγον τὸν Φλωράν, καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ ἀνιᾶ καὶ νὰ στενοχωρῆται.

Εἶχε ποθῆσει τὰ ζωηρὰ δεῖπνα μεταξὺ φίλων καὶ τὰς ἐορτὰς τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ τῶν κυνηγιῶν καὶ τῶν ἀνοησιῶν τῆς φαειρᾶς νεότητος. Ὅχι ὅτι εἶχε παύσει νὰ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκά του. Ἀλλὰ ἡ ἐστία μετὰ ὄλον τὸ ζωογόνον πῦρ τῆς εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὸν κουράζῃ καὶ τὸ αἰώνιον κέντημα μετὰ τὰ μονότονα χρώματα, τὸ ὁποῖον σπανίως ἐπιπτεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Γιλβέρτης εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ τοῦ ἐρεθίζῃ τὰ νεῦρα.

Ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν εὐτυχίαν ἠθάνετο, μόνον ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῆς γυναικὸς του. Ἰδίως εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ ὁ ἔρωσ τοῦ ἐπανήρχετο μετὰ τὴν ζωηρότητα τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς γνωριμίας των. Εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ χοροῦ ἡ Γιλβέρτα ἐγένετο πάλιν ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του καὶ ἔπαυε νὰ εἶναι ἡ σύζυγος, ἡ στερεότυπος καὶ μονότονος σύντροφος τῆς ζωῆς του. Ἐκεῖ τὴν ἐθαύμαζεν. Ἐκεῖ ὑπερφηανεύετο διὰ τὸ κάλλος τῆς καὶ διὰ τὴν χάριν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν στολισμῶν τῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μία θεῖα τῶν μαρκεῖσιᾶ ἐδέχετο εἰς τὸ πλοῦσιον μέγαρόν τῆς. Καὶ ἡ Γιλβέρτα, ἡ ὁποῖα ἠθάνετο πόσον ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ τοῦ συζύγου τῆς ἀνεζωογονεῖτο εἰς τὰς συναναστροφὰς αὐτάς, ἐπεθύμει νὰ γείνη τόσον ὠραία, ὥστε νὰ ἐπισκιάσῃ ὅλας τὰς ἄλλας. Ἰδοῦ διατὶ ἐσκέπετο ταύτοχρόνως καὶ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὸ ὠραῖον φόρεμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Καὶ ποῖα γυνὴ δύναται νὰ μεμφθῇ τὴν Γιλβέρταν διὰ τὸν πόθον τῆς αὐ-

τούτοις κατέχει τὴν πρώτην θέσιν καὶ μόνον ἡ Ἀθηναία κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιφανεστέρων περιηγητῶν ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν κατὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν χάριν. Παρισινὴ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων, πιστὸς ἐρμηνεὺς τοῦ πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν πληροῦντος ζωηροῦ αἰσθήματος εὐσεβοῦς εὐγνωμοσύνης, ἐπὶ τῇ θεῖᾳ εὐδοκίᾳ διατώσει ἀπὸ στυγεραῆς δολοφονίας τοῦ λαοφιλήτου Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου Α' καὶ τῆς περιημένης θυγατρὸς αὐτοῦ Βασιλόπαιδος Μαρίας, ἀπεφάτισε τὴν ἀνέγερσιν Ναοῦ ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ συνετελέσθη ἡ κακοῦργος ἀπόπειρα εἰς λατρείαν τοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν αὐτῆν τὴν πατρίδα ἀπὸ δεινῶν σώσαντος Σωτῆρος Ἡμῶν.

Διὰ Πανελληνίου συμμετοχῆς οἰκοδομηθῶσόμενος ὁ Ναὸς οὗτος, θέλει καταδείξει τὴν ἐνότητά τοῦ Ἑθνικοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἀγαλλίαν παντὸς τοῦ Γένους, ἡνωμένου ἐν τῇ θερμῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸν τὸν θεῖα εὐδοκίᾳ ἡγήτορα αὐτοῦ.

Ἰδίαν παντὸς Ἑλλήνος πληροῦσα ἐπιθυμίαν ἡ Ἐπιτροπὴ ἡμῶν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου ἐντεταλμένη, ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνας τὴν πρόσκλησιν ταύτην εἰς καταβολὴν τοῦ διὰ τὸ ἔργον ἀπαιτουμένου ποσοῦ. Ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει τὸ συλλεχθῶσόμενον ποσὸν εἶναι ἀνώτερον τοῦ διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ναοῦ δαπανηθῶσόμενου, τὸ ὑπερβάλλον διατεθήσεται ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1898.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὁ Πρόεδρος

Τὰ Μέλη

ΔΑΜΠΡΟΣ Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

ΔΗΜ. Μ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

Ι. Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ

Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΞΗΣ

Δ. Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΣΗΜ. Αἱ καταβολαὶ δι' οἰονδήποτε ποσὸν ἀποστέλλονται ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸν Ταμίαν τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ἰωάννην Γ. Πεσμαζόγλου Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν καὶ πρὸς περισσοτέραν εὐκολίαν κατατίθενται καὶ εἰς τὰ Ταμεία ὄλων τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἅτινα θέλουσιν ἐκδίδει καὶ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις καὶ ἀποστέλλει αὐτὰς ἀνεξόδως εἰς Ἀθήνας.

τὸν τὸν τόσον δικαιολογημένον, τοῦ νὰ θέλῃ νὰ ἀποκτήσῃ ἔστω καὶ δι' ὀλίγας ὥρας τὴν ἄλλοτε τρελλὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου τῆς;

***

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ κόμης εἶχεν ἀνεπαισθήτως ἐπαναλάβει μερικὰς ἐκ τῶν συνθηθειῶν του τῆς πρὸ τοῦ γάμου ζωῆς του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπρογευμάτιζε μετὰ φίλους εἰς ἐξοχικὸν τι ἐστιατόριον ἢ εἰς τὴν λέσχην του καὶ δὲν ἐπανήρχετο ἢ μετὰ τὸν περίπατον τοῦ δάσους καὶ τὰς ἱπποδρομίας. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀνησύχει διὰ τῆς ἀταξίας του αὐτὰς καὶ τὸν ἡγάπα, ὡς συμβαίνει δυστυχῶς, ἴσως δι' αὐτὸ ἀκόμη περισσότερο. Κατὰ τὴς ἡμέρας αὐτάς τῆς μακρᾶς ἀνίας τῆς θάξῃ ἤχετο νὰ ἦτο πτωχὴ, νὰ ἔξῃ εἰς μικρὰν τινα καλύβην μετὰ τὴν θερμὴν ὁμως ἀγάπην τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐγγάμου ζωῆς τῆς. Αἱ καρδίαι καὶ αἱ καλύβαι, ἂν καὶ δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ εὐρίσκονται ὁμως πάντοτε κρυμμένα εἰς καμμίαν γωνίαν τῆς φαντασίας τῶν νέων γυναικῶν.

Καὶ ἐνῶ ἡ Γιλβέρτα ἦτο βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς αὐτάς, εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς, φέρουσα ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπιστολήν.

— Ἀ! εἶναι ἀπὸ τὴν Δάρλην. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὰ οἰκόσημα τῆς Δάρλην, οἰκόσημα τίτλου ἐνδιαφέροντος πᾶσαν γυναῖκα κομψήν, οἰκόσημα τοῦ συρμοῦ καὶ τοῦ πλοῦτου ἐνταῦθα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ τῶν νεωτερισμῶν οἴκου.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμὰς: «Παρακαλῶ τὴν κ. κόμην νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ διὰ τὴν τελευταίαν δοκιμὴν τὴν 2ar μ. μ. ὥραν, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ τὸ φόρεμά τῆς ἑτοιμὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην».

(Ἀκολουθεῖ)